

Arrest

**nr. 68 139 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 30 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2011, met kennisgeving op 8 juli 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*M. Z. (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

*Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 07/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals onder meer vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Omdat de verzoekende partij de formele en de materiële motiveringsplicht in beide middelen uiteen zet past het beide middelen samen te behandelen.

Deze middelen luiden:

“Dat verzoeker, onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratie dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgende middelen tot nietigverklaring inroept:

A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9 ter onontvankelijk is omdat de graad of ernst van de ziekte niet zou vermeld zijn.

Aangezien verzoeker bij zijn aanvraag het standaard medisch getuigschrift gevoegd heeft ingevuld door dokter Dr. P. D. en waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk ernstige medische problemen heeft.

Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker ernstige medische problemen heeft zodat zij aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden en verder onderzocht dient te worden.

Verzoeker heeft wel degelijk het wettelijke bepaalde standaard medische getuigschrift bijgebracht dat voldoende ingevuld werd door een arts.

Aangezien deze arts wel degelijk puntje B van dit attest heeft ingevuld waaruit de ernst van de ziekte van verzoeker blijkt.

Aangezien tegenpartij echter van oordeel is dat het getuigschrift niet verduidelijkt in welke stadium de ziekte van verzoeker zich bevindt en dat daarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Aangezien dit echter een verkeerde gevolgtrekking is en de maken heeft met de grond van de zaak en niet met de ontvankelijkheid.

Met medisch attest werd voldoende ingevuld en indien tegenpartij verder informatie wou omtrent de stand van zaken en het stadium van de ziekte had zij bijkomende informatie kunnen vragen of dit ten gronde dienen te onderzoeken. Erkennen dat verzoeker ziek is en dan de aanvraag afwijzen omdat het stadium van de ziekte niet zou vermeld zijn is niet correct. Dit heeft met de grond van de zaak te maken en niet met de ontvankelijkheid. De aanvraag van verzoeker had bijgevolg wel degelijk ontvankelijk dienen verklaard te worden en verder onderzocht door tegenpartij.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker zijn regularisatie aanvraag onontvankelijk is.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is zoals blijkt uit de bijgebrachte attesten. Tegenpartij had de aanvraag van verzoeker nader dienen te onderzoeken nu zij zelf stelt dat vermelde pathologie als ernstig zou kunnen beschouwd worden.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk ontvankelijk is nu voldaan is aan alle wettelijke voorwaarden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken en al te vlug tot de verkeerde vaststelling is gekomen.

Dat de medische problematiek tevens reeds geschetst werd bij de asielaanvraag van verzoeker waarbij hij net voor zijn vlucht enige tijd in het ziekenhuis heeft verbleven.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt enkel dat het bijgebracht attest onvoldoende zou zijn.

Doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is en tevens heeft dit te maken met de interpretatie van het attest hetgeen reeds een beoordeling ten gronde is en geen betrekking heeft op de ontvankelijkheid.

De interpretatie van het medisch attest dient te gebeuren door een medisch expert en niet door tegenpartij zelf die reeds een beoordeling doet over de medische toestand van verzoeker. Het attest werd volledig ingevuld door een erkend arts en voldoet dan ook aan alle voorwaarden zodat de aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 ter onontvankelijk is.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de medische stukken te onderzoeken alvorens de aanvraag ontvankelijk verklaard werd. Dit is een zaak ten gronde. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt. B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 27.06.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat aanvraag tot een medische regularisatie onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch attest onvoldoend de ernst van de ziekte van verzoeker zou weergeven.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat de aanvraag onontvankelijk. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Bij de aanvraag werd een standaard medisch attest gevoegd dat ingevuld werd door de dokter. Er is bijgevolg voldaan aan alle wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die wettelijk vereist zijn.

Reeds oordelen over de inhoud van het attest heeft met de grond van de zaak te maken zodat de aanvraag wel degelijk ontvankelijk dient verklaard te worden en verder onderzocht dient te worden.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 27.06.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte medische onvoldoende de ernst van de ziekte van verzoeker zou aantonen. Dit is niet correct. Het attest vermeld duidelijk het ziekte beeld van verzoeker en deze ziekte is wel degelijk ernstig zoals de arts vermeld heeft.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 27.06.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"2.1. Betreffende een eerste middel van verzoeker;

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Wat de schending van de formele motiveringsplicht betreft, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, laat de verwerende partij verder gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat het medische attest voldoende werd ingevuld en dat het aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toekwam om eventueel bijkomende inlichtingen te vragen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt vereist dat in het standaard medisch getuigschrift de graad van de ernst van de ziekte moet worden vermeld.

Conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift immers te voldoen aan de volgende voorwaarden:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Ook in het standaard medisch getuigschrift wordt uitdrukkelijk gesteld dat onder 'B Diagnose' moet worden vermeld:

"5/ DIAGNOSE ; gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (1)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde evenwel moeten vaststellen dat in het standaard medisch getuigschrift dd. 07.05.2011 geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht op grond van art. 9ter, §3, eerste lid, 3° verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1 ° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

Conform art. 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medische getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is, wat in casu niet het geval is.

Indien de graad van ernst evenwel niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde geheel terecht gesteld dat:

"Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 07/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medische getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt dus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bij gebrek aan één van de in art. 9 ter §1, 4 e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De graad van ernst van de aandoening blijkt niet uit het voorgelegde standaard medische getuigschrift. Het loutere gegeven dat in het medisch getuigschrift wordt verwezen naar de een pathologie, betekent nog niet dat hieruit de graad van de ernst kan worden afgeleid.

De verwerende partij verwijst nog naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diensomtrent:

"Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij "diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aarden de ernst van de aandoeningen" enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden "chronische onzekerheid" en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest 3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de huidige versie van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet nog niet bestond op het ogenblik van het invullen van het medisch attest, merkt de Raad op dat verzoeker niet ontkent dat het hierboven geciteerde artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wel al in werking was getreden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker kon en diende dus te weten dat bij zijn aanvraag een medisch attest was vereist dat specifieke vermeldingen bevatte. Bovendien vermeldt het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd ook dat de ernst van de aandoening moest worden beschreven.

De overige opmerkingen van verzoeker inzake de arts-deskundige en het oordeel of de gezondheids-situatie al dan niet ernstig is, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en doen in casu niet ter zake, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk word verklaard en do gegrondheid nog niet aan de orde is.

Verzoeker lijkt in het verzoekschrift te bevestigen wat in de bestreden beslissing wordt vermeld inzake het standaard medisch attest: "Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24/01/20011 gepubliceerd wed in het Belgisch Staats blad, dan nog ontslaat dat hem niet van in zijn aanvraag d.d, 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9 ter zelf in voege is sinds 10/01/2011. "

in de bestreden beslissing wordt aan verzoeker niet verweten dat hij het standaard medisch attest niet heeft voorgelegd, de verwerende partij aanvaardt integendeel dat dit nog niet mogelijk was op het ogenblik van de aanvraag maar wijst er wel op dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet opdat moment al in voege was getreden, wat verzoeker niet betwist." (R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, en afdoende gemotiveerd.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.

2.2. Betreffende een tweede middel van verzoeker;

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van " de motiveringsplicht en artikel 2 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de

motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf:

"Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m. n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 07/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden. wordt in het standaard medische getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt dus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bij gpbrek aan één van de in art. 9 ter §1, 4 e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. "

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Ook het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag

van verzoekers onontvankelijk is, daar niet de graad van de ernst van de ziekte vermeld werd in het standaard medisch getuigschrift, zoals vereist door artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers hebben op 30 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling (...)."

Omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift wordt in de parlementaire voorbereidingen gesteld "Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij weliswaar het wettelijk opgelegde standaardformulier gebruikte maar onder de vraag B, C en D op geen enkele wijze werd vermeld wat de graad van ernst van de ziekte is, terwijl anderzijds deze graad van ernst evenmin kan afgeleid worden uit de aard van de ziekte zelf. Integendeel, de arts die het standaardgetuigschrift invult stelt zelf dat hij de gevolgen en mogelijke complicaties bij een stopzetting van de behandeling niet kan beoordelen en geen evolutie en prognose kan geven. Bij de vraag naar de graad van de ernst ontwaart de Raad uit het moeilijk leesbare attest van de arts van de verzoekende partij dat deze kampt met "Persisterende geheugenproblematiek waarvoor behandeling bij dr L. D. aangezien psychiatrisch (...)." Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij dit standaardformulier nog een attest voegde van psychiater L.D. die spreekt van een "vermoedelijke" posttraumatische stressstoornis waarvoor de verzoekende partij psychotherapie gaat volgen bij een klinisch psychologe, en die beschrijft welke medicatie de verzoekende partij neemt. In de aanvraag stelt de verzoekende partij dat haar ziekte ernstig is, maar dit wordt niet gestaafd. Zij houdt voor dat de ernst uit de ziekte blijkt.

Gelet op deze gegevens kan de redenering van de verzoekende partij niet gevolgd worden. Uit het standaardgetuigschrift, noch uit de bijlagen blijkt wat de ernst van de ziekte van de verzoekende partij is. Deze gegevens ontbreken. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij beslist dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen enkele uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van ernst

van ziekte, gelet op de uitdrukkelijke bepalingen voorzien in artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Als een arts meldt dat hij de graad van ernst niet kan beoordelen omdat de behandeling plaatsgrijpt bij een andere arts, in casu een psychiater, en deze laatste de graad van ernst van de ziekte evenmin vermeldt, wel integendeel spreekt van een “*vermoedelijke*” posttraumatische stressstoornis, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het de arts van de verwerende partij toekomt de ernst te beoordelen en dat de verwerende partij niet zou mogen vaststellen dat de essentiële wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. De motivering in de bestreden beslissing is afdoend.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt een te summier onderzoek te hebben verricht wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekomt minstens een aanvraag in te dienen met behoorlijk ingevulde gegevens die aan de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet gestelde ontvankelijkheidsvereisten voldoen. Evenmin rust er op de verwerende partij de verplichting in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, na te gaan welke stukken de verzoekende partij neerlegde ter gelegenheid van haar asielprocedure.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van haar derde middel, met name van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De verwerende partij verzet zich niet tegen de afstand van het derde middel. Er blijken geen gegevens voorhanden te zijn die zich tegen het vaststellen van de afstand van het derde middel verzetten. Bijgevolg stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het derde middel vast.

2.3.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 en 8 EVRM

Het middel luidt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Pakistan.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Pakistan te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken en zal hij tevens onvoldoende medische hulp kunnen genieten zodat het leven van verzoeker ernstig in gevaar is.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenissen. Verzoeker inmiddels geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een vierde middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikelen 5 en 8 EVRM. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 van het EVRM.

"Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist." (R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009)

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

hi de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet, heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker laat overigens na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekers vierde middel kan niet worden aangenomen."

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM aanvoert omdat zij meent dat de bestreden beslissing haar terugkeer naar Pakistan tot gevolg heeft. De bestreden beslissing verklaart haar aanvraag onontvankelijk, wat niet noodzakelijk de verwijdering naar het land van herkomst impliceert en in elk geval geen vrijheidsberovende maatregel inhoudt. Het staat de verzoekende partij vrij, mits in achtneming van de wettelijke bepalingen ter zake, een nieuwe aanvraag in te dienen. Haar grief is niet dienstig.

Wat de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM betreft, houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

Het middel is onontvankelijk.

2.4. Waar de verzoekende partij nog *“humanitaire”* gronden aanhaalt, merkt de Raad op dat het aanvoeren van dergelijke gronden niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN